

NƯỚC MẮT LƯNG TRÒNG

Duyên Anh

(11)

Lâm sùi ngồi ở một góc ít ánh sáng nhất trong phòng trà Hương Hoa. Tối nay có một cái hẹn với bọn du đặng. Ngót tháng nay, từ ngày về sống với Mừng lác, nó đã quên chuyện đấm đá. Bầy rồ, Hưng mặt thẹo vào tù rồi. Hưng mặt thẹo bị năm năm cầm cố. Bầy rồ bị tổng vào trại Tế Bần. Hôm qua đọc báo, nó hay tin người bán nước dừa cũng đã chết luôn. Anh ta sợ tội giết người toan vượt ngục. Anh ta bị cảnh sát nổ súng. Đạn trúng bụng anh ta, bác sĩ đã tận tâm cứu chữa nhưng anh ta vẫn chết. Nhà báo làm một vụ điều tra về cái chết vô lý của anh bán nước dừa. Báo Hy Vọng còn chụp hình vợ con anh và mở cuộc lạc quyên cứu trợ người vợ và đưa con xấu số. Chỉ biết nó có trách nhiệm về cái chết vô lý của người bán nước dừa. Nếu Hưng mặt thẹo không giết Ganesh Sang, và nếu Hưng mặt thẹo can đảm nhận tội ngay, không nên hèn hạ đổ thừa cho Lê văn Hai thì đâu đến nỗi Lê văn Hai bị hạ ngục.

Nhưng Mừng lác cũng có trách nhiệm trong cái chết khốn nạn này. Nó đã ngậm miệng đến phút chót mới mở sáng mắt Hưng mặt thẹo. Như thế, cả cái xã hội nhơ nhớp hiện tại đều là sát nhân giết Lê văn Hai. Trước hết là công lý đã dung túng cho sức mạnh áp bức Lê văn Hai. Rồi đến bọn thợ bắt người, đến Hưng mặt thẹo, đến Mừng lác... Nguyễn Đạm đọc bài báo đăng trên tờ Hy Vọng. Nó đã ứa nước mắt thương sót người đồng cảnh ngộ. Nó thú nhận nó đã nhúng tay vào vụ sát nhân đó. Phải chi nó nhắm mắt làm ngơ; đừng tỏ ra hào hiệp, thì anh Lê văn Hai chỉ biết nhốt vài hôm là cùng. Khốn nỗi, nó đã ra tay và lòng hào hiệp của nó giết chết một người hiền lành, vô tội. Vô lý đến thế là cùng, còn nỗi buồn nào đáng buồn hơn? Nguyễn Đạm muốn buồn nôn. Nó buồn nôn thật sự, buồn nôn vào cái xã hội chó đẻ này. Người ta đã chết như vậy đó. Vậy mà chính phủ giải thích rằng Lê văn Hai là trùm du đặng Cầu Muối, bị bắn chết vì vượt ngục! Trong khi đó, trùm du đặng Cầu Muối là Năm sáu ngón nằm ở trại Tế Bần ôm bụng cười khoái chí.

Chiều qua, ba đưa nằm trên giường hút thuốc bàn bạc cách trả thù cho Lê văn Hai. Nguyễn Đạm bảo Mừng lác cấp cho vợ Lê văn Hai một món tiền làm vốn để chị ta buôn bán nuôi đàn con dại. Lâm sùi nghe Nguyễn Đạm bàn chuyện giúp đỡ gia đình Lê văn Hai nó chỉ gật đầu đồng ý. Nó đã ngồi đàn mặt nhớ lại một đêm thê thảm trong phòng tạm giam. Lâm sùi thấy nhói ở tim. Nó biết đích xác nó và Hưng mặt thẹo, Bầy rồ mới là kẻ giết Lê Văn Hai. Những ngày gần đây. Mừng lác phụ cấp tiền ăn cho Lâm sùi. Hơn nữa, Mừng lác còn cho nó tiền để nó mua thuốc phiện cho bố nó nữa. Lâm sùi muốn có một món tiền giúp riêng cho vợ con Lê văn Hai. Và nó đã nhận một cái "áp phe" với bọn du đặng nhà giàu.

Lâm sùi ngồi ngâm nga ly cà phê đá. Phòng trà còn vắng. Ca sĩ chưa tới. Giàn nhạc hòa tấu với những bản nhạc giẻ rách của các ca sĩ bốn xứ. Những bản nhạc mà nếu phải lắng tai thường thức, người nghe có thể phát điên, còi quần áo, văng tục luôn mồm. Nhưng rất may những người đến phòng trà không phải để nghe đàn, nghe hát. Người ta đến phòng trà để ngắm mông, ngắm ngực ca sĩ. Cũng có nhiều người tới để thưởng thức âm nhạc. Khổ nỗi, họ lại có những cái tai rất giống tai trâu và chỉ biết vỗ tay đôm đốp. Lâm sùi đã hút đến điều thuốc thứ năm. Viên đá lớn trong ly đã tan thành nước. Lâm sùi cúi gầm mặt xuống sàn, chẳng thiết để ý chung quanh. Nó ngắm viên đá tan mà tưởng tượng tới cuộc đời nó, cuộc đời của bạn bè nó, cuộc đời của những thằng bằng tuổi nó đang đi hoang trong xã hội như nó.

Tiếng người oang oang từ cái "mi cô" trên giàn nhạc khiến Lâm sùi ngẩng mặt lên. Phòng trà đã đông nghịt. Thế mà Lâm sùi không hề biết gì. Nó cô đơn, cô đơn trong cái phòng trà thác loạn...

- Thưa quý khách thân mến, mở đầu chương trình cô...

Tiếng vỗ tay trời dậy. Người nữ ca sĩ phòng trà cong người lên hát bài ngoại ca ái tình giẻ rách. Lâm sùi muốn búng mẩu thuốc lá vào miệng ca sĩ cho con bé câm miệng lại. Lâm sùi lẩm bẩm chửi rửa bản nhạc nó hét lớn:

- Câm cha mồm nó lại!

Nhưng tiếng hét của nó bị những tiếng vỗ tay, những tiếng hoan hô át đi. Rồi anh nhạc trưởng lại cong người trước mi cô:

- Để tiếp nối chương trình...

- Bis, bis...

Lâm sùi nghiến răng:

- Đ.m bít cái gì nữa đây?

Nó lấy muỗng gỗ lia lịa vào cái ly để gọi bồi. Vừa lúc đó, bọn du đấng nhà giàu đẩy cửa bước vô. Lâm sùi đứng lên. Nó coi phòng trà không hơn gì chợ cá. Và nó gọi:

- Lại đây Tony Dàn!

Tony Dàn kéo ba thằng bạn tới bàn Lâm sùi. Bốn đứa kéo ghế ngồi xuống. Lâm sùi nói:

- Tao muốn rời khỏi đây.

Tony Dàn ngạc nhiên:

- Mày không thích nghe nhạc à?

Lâm sùi lắc đầu:

- Nghe nữa chắc tao nôn ọe ra đây mất. Nhạc với đàn như cứt chó ấy.

Tony Dàn đẩy hộp thuốc con mèo cho Lâm sùi:

- Mày chịu khó ngồi đây một lát. Chuyện tao nhờ vả mày là ở đây.

Lâm sùi hỏi luôn:

- Mày có mang tiền theo không?

- Có

- Đủ chứ...

- Chưa đủ, để tao giới thiệu với anh hai thằng bạn tao.

Lâm sùi gạt đầu, Tony Dàn chỉ thẳng ngồi cạnh mình...

- Đây là Robert Quỳnh con trai ông Tổng giám đốc X.

Nó chỉ tiếp thẳng ngồi đối diện nó:

- Còn đây là Rock Bình, con trai ông Bộ trưởng Y.

Lâm sùi không mấy ngạc nhiên. Nó đã từng thanh toán mướn cho nhiều thằng con các ông lớn. Tony Dàn là con trai út của ông Giám đốc H. Nó cay cú nữ ca sĩ Trà My của phòng trà Hương Hoa, nhưng con trai lão chủ phòng trà phổng tay trên của nó. Tony Dàn hạ thằng con trai lão phòng trà. Điều đó dễ lắm. Nhưng nó muốn làm cho cái phòng trà Hương Hoa lụn bại luôn. Được anh em đánh tiếng Lâm sùi, nó vội vàng kiếm bằng được Lâm sùi. Trước đó một tuần, Lâm sùi đã từ chối. Nó đã hứa với Mừng Lác, Nguyễn Đạm rằng nó bỏ nghề đánh mướn, chờ ngày bố nó chết, nó không phải lo thuốc phiện cho bố nó nữa, Lâm sùi sẽ đăng lính để làm lại cuộc đời. Nhưng lại có hôm nay, Lâm sùi xét thấy nó chưa thể bỏ nghề đánh mướn, đâm thuê được. Xã hội Lâm sùi đang sống không có chỗ cho những thằng như nó đóng góp nước mắt mồ hôi. Dưới mắt nó, xã hội rặc những đứa con khốn nạn, đê tiện, ích kỷ và nắm số phận nó, số phận bạn bè nó. Xã hội không có lấy một đứa ra hồn để nó ca tụng thì nó làm lại cuộc đời có ích gì. Lâm sùi đã lý luận thế trước khi quyết định giúp bọn Tony Dàn. Trong sự lý luận đó hình ảnh một thứ Sáu mạnh trong các tiểu thuyết trinh thám của Thanh Đình, hình ảnh một thứ hiệp sĩ trong các tiểu thuyết kiếm hiệp của Văn Tuyền hiện ra, thôi thúc nó, Lâm sùi sẽ không cần phải ăn trộm của bọn nhà giàu phân phát cho nhà nghèo. Nó chỉ cần dùng sức mạnh và thành tích của nó để lột tiền bọn giàu tiền rủng mỡ. Và Lâm sùi không còn băn khoăn gì nữa. Tiền của bọn Tony Dàn sẽ nuôi sống cả gia đình gã bán nước dứa xấu số Lê Văn Hai.

Lâm sùi gạt tàn thuốc vào ly cà phê đá. Tiếng "xèo" ngẩn ngủi và tiếng Lâm sùi cộc lốc:

- Được rồi, chúng mày muốn thanh toán nó bằng cách nào?

Tony Dàn nói:

- Mày biết mặt nó chưa?

- Chưa.

Robert Quỳnh xen lời:

- Tên nó là Elvis Hải. Chúng tao muốn thanh toán cái phòng trà này chứ không muốn thanh toán riêng thằng Elvis Hải.

Lâm sùi hát hàm:

- Chúng mày định trả tao bao nhiêu mà đòi hỏi nhiều thế?

Rock Bình hỏi:

- Mày muốn bao nhiêu?

Lâm sùi có vẻ khinh bạc:

- Hiện thời tao không còn sống bằng nghề đánh mướn chúng mày biết chứ?

Tony Dàn xun xoe:

- Mày không ở Nguyễn Thông nói dài nữa à?

- Không, tao ở bin đình Núi Trắng, nhưng mới dọn về bin đình Rồng Vàng.

Rock Bình lặp lại câu hỏi của mình:

- Mày muốn bao nhiêu?

Lâm sùi cười nửa miệng:

- Muốn bao nhiêu à? Mày đánh giá xem vụ này đáng bao nhiêu thì trả. Chứ muốn thì bán cả nhà mày đi chưa chắc đã đủ sự muốn của tao.

Rock Bình ngưng ngừng vừa rút thuốc châm hút. Trên sân khấu nhỏ của phòng trà, tiếng gã nhạc trưởng lại ồm ồm giới thiệu:

- Thưa quý vị, sau đây chúng tôi xin trình diện quý vị một nữ danh ca mong đợi của quý vị: Cô Trà My...

Nữ danh ca Trà My bước ra. Tony Dàn quên mất "áp phe" nó đang bàn tính với Lâm sùi. Đôi mắt ấy dán chặt vào tấm áo dài, gắn nhiều kim tuyến của Trà My. Lâm sùi thờ dài. Nó không hiểu cái gì đã giết sự mộng mơ của nó. Hơn hai mươi tuổi, chưa yêu ai, chưa bị ái tình đá lên đá xuống, song tâm hồn Lâm sùi đã chai đá. Nó không thể nào rung động trước một người con gái. Với con gái, Lâm sùi chỉ gặp trong các xóm nhỏ. Và gặp để giải quyết sinh lý. Lâm sùi không biết hương vị yêu thương ra sao. Nó vỗ vai Tony Dàn:

- Mày yêu con nhỏ đó, hả?

Tony Dàn gật đầu. Lâm sùi chép miệng:

- Tao không biết yêu ra sao cả?

Tony Dàn tưởng Lâm sùi mỉa mai mình. Nó cay cú nhưng sợ Lâm sùi, đành nín thinh. Lâm sùi nói:

- Tao không xô mày đâu. Tao như mày tao tung tiền ra mà mua nó.

Tony Dàn thở dài thườn thọt:

- Đâu dễ thế.

Lâm sùi chửi thề:

- Đ.m, con gái như nhau cả chứ đ. gì. Đứa nào thấy tiền mắt lại chả sáng lên.

Tony Dàn nhìn Lâm sùi:

- Tao nói mày đừng cáu nhé!

- Cáu mày, tao ăn giải gì.

- Vậy tao nói đây...

- Nói đi!

- Mày quan niệm con gái như nhau cả nên mày không biết yêu là đáng đời mày.

Lâm sùi mỉm cười rất tươi:

- Ờ, mày nói đúng.

Tony Dàn lại bỏ rơi câu chuyện, mở to mắt nhìn lên giàn nhạc. Nữ danh ca Trà My đang nhắm mắt, há hốc miệng diễn tả bản bi tình ca. Lẫn trong tiếng hát còn có tiếng nấc thổn thức của người danh ca. Tony Dàn xúc động quá, nước mắt chảy đầm đìa. Lâm sùi nghĩ thầm:

- Bộ nó không còn chuyện gì để khóc nữa sao?

Nó ngó chằm chằm Tony Dàn, Rock Bình, Robert Quỳnh. Mặt thằng thanh niên nào khác giai cấp của nó cũng đàn độn một cách đáng tạt vào mặt. "Thế hệ thanh niên này đau khổ quá nhiều như vậy đó. Con các ông lớn, những tinh hoa của đất nước, những lãnh tụ tương lai của dân tộc đem khả năng và nước mắt đến phòng trà dâng hiến cho bọn ca nữ. Rồi một ngày nào đó, khi cha chúng nó hết thời, nhường lại quyền thống trị cho chúng nó, chúng nó sẽ không quên dất cả đĩ điếm, ca nữ vào chính quyền. Nước sơn cách mạng tô lên những khuôn mặt trầy trụa của những thằng ma cô, những con điếm, chúng nó trở thành những anh hùng, liệt nữ yêu nước nhất! Những thằng thanh niên khác đi làm du đặng hoặc thổi phồng để cuối cùng đi làm công chức".

Lâm sùi tự nhiên ngứa ngáy chân tay. Nó muốn đập phá ngay tại đây. Hình ảnh người cha gầy như cá mắm nằm suốt ngày bên bàn đèn hiện ra trong đôi mắt ngập lụt căm hờn của Lâm sùi. Nó nghĩ tới những ngày đói thuốc của cha, nghĩ tới tiền bạc vắt ra cửa sổ của bọn Tony Dàn, bắt giác Lâm sùi nổi máu... du đặng.

Nó nắm trái đấm, giáng xuống chiếc bàn nhỏ. Chai ly ngã rập kêu loảng xoảng. Tiếng kêu căm hờn đó vẫn không át nổi tiếng hoan hô cuồng loạn, và cũng không làm Tony Dàn, Robert Quỳnh, Rock Bình giật mình.

Lâm sùi dang chân đạp tung cái bàn. Bấy giờ bọn Tony Dàn mới hay có một tên du đặng gộc ngồi cạnh nó. Và tên du đặng gộc đang nổi giận. Tony Dàn cúi xuống nâng chiếc bàn lên. Nó cười hòa:

- Mày không thích nghe hát, hả?

Lâm sùi nghiêng răng:

- Tao không thích ở đây, không thích chúng mày luôn.

Nó đứng dậy. Nhưng Tony Dàn vội vàng kéo nó ngồi chỗ cũ:

- Mày giận chúng tao à?

Lâm sùi cười gằn:

- Giận chúng mày à? Tao thương chúng mày thì đúng hơn. Đ.m ai khổ sở khốn nạn ra sao chúng mày đâu có biết.

Robert Quỳnh đưa ngón tay nhỏ mơn man hàng ria lún phún:

- Biết làm gì?

Lâm sùi "chiếu tướng" Robert Quỳnh:

- Mày nói lại tao nghe. Đ.m, Dàn công tử, ông sẽ rạch mặt chúng mày biết không?

- Dạ biết.

- Tao vào tù ra khám, chịu đòn cảnh sát quen rồi mày đừng tưởng bố mày làm Bộ trưởng mà tao không dám đụng tới mày đâu.

Robert Quỳnh nín khe. Lâm sùi bảo Tony Dàn:

- Tao về đây.

Tony Dàn vội móc túi lôi ra một tập bạc dúm vào tay Lâm sùi:

- Mày cầm đỡ trước năm xín.

Lâm sùi gạt phăng:

- Tao đang cần tiền lắm, nhưng bây giờ chưa cần. Chúng mày muốn gì lên bin đình Rồng Vàng tìm tao.

Tony Dàn ngỡ Lâm sùi giận mình, dù biết chẳng có lỗi gì nó cũng vội vàng xin lỗi. Nhưng Lâm sùi đã lượm gói thuốc và hộp quẹt của nó nhét vào túi.

- Mai lên tìm tao ở bin đình Rồng Vàng rồi tính toán sau.

Lâm sùi phăng phăng lách những cái cẳng bước ra. Một bàn tay chụp lấy ống quần nó. Lâm sùi đứng sựng lại. Robert Quỳnh nhếch mép cười:

- Rồi, ông chủ thân mến của mày đụng tay tổ rồi Tony ạ!

Tony Dàn mở cờ trong bụng. Nó lăm lăm:

- Không chừng chẳng mất đồng nào.

Elvis Hải túm được ống quần Lâm sùi, giật mạnh. Lâm sùi bị giật lao đao. Nhưng nó để mặc cho thân hình nó lao đao. Lâm sùi xoay nghiêng người và tay trái đã tặng Elvis Hải một quả trứng ngực. Elvis Hải ngã bật về phía sau. Tay nó tuột khỏi ống quần hẹp của Lâm sùi. Tên du đảng Nguyễn Thông nổi dãi lấy tay phải phủi quần mà Elvis Hải đã túm lấy. Nó sửa lại cổ áo. Chờ Elvis Hải bò dậy, Lâm sùi ghéch chân lên bàn, hất hàm rất... du đảng:

- Mày ở lục tỉnh mới lên Sai Gon à?

Elvis Hải thộp vội chai bia:

- Ông là thổ công Saigon, mày chưa biết à?

Lâm sùi định đá tung Elvis Hải. Nhưng nó muốn vờn Elvis Hải trước khi cắn xé tên du đảng... sửa này. Lâm sùi đưa tay gãi gáy:

- Mày là thổ công cơ à? Hay quá nhỉ! Mày thử đập đôi chai bia tao coi.

Elvis Hải đứng dậy. Nó đập đôi chai bia thật. Tiếng thủy tinh vỡ nghe rợn người. Phòng nháo nhác. Nhiều người vội vàng trả tiền rời khỏi phòng trà. Lâm sùi biết chuyện không ổn. Cảnh sát sẽ tới ngay đây, hốt nó vào phòng tạm giữ. Và bọn thợ đánh người sẽ quần nó không chút nể nang. Lâm sùi khôn lắm. Nó bỏ chân xuống đất, thọc hai tay vô túi quần dịu giọng:

- Mày "chì" lắm, tao sợ mày rồi.

Nó làm bộ hỏi han:

- Tên ông bạn kêu chi?

Elvis Hải hoa chai bia vỡ:

- Elvis Hải!

Lâm sùi nghĩ thầm:

- Ông biết mặt mày rồi con ạ!

Nó giơ cánh tay nắm cánh tay Elvis Hải, nói to cho bọn Tony Dàn nghe:

- Elvis Hải, tôi nhớ tên ông bạn rồi. Sẽ gặp ông bạn sau, ở đây e không tiện. Chỗ anh em, tôi mách để ông bạn đề phòng, thằng Lâm sùi du đảng đường Nguyễn Thông, nó đang tìm ông bạn đó.

Nói xong, Lâm sùi lẳng lẳng bước ra. Khách phòng trà thấy cuộc xô xát không có gì đáng ngại, tiếp tục uống cười và hoan hô và nhìn ngực nữ ca sĩ... Tony Dàn theo chân Lâm sùi. Quá phòng trà vài chục thước, Tony Dàn mới chạy lên đi song đôi với tên du đảng Nguyễn Thông nổi dãi. Tony Dàn vờ hỏi:

- Bin đình Rồng Vàng ở đâu?

- Ở đại lộ Hai Bà Trưng.

- Vừa rồi sao anh không nện con nhà Elvis Hải?

Lâm sùi hỏi lại:

- Sao chúng mày bảo chỉ cần làm tiêu tung cái phòng trà Hương Hoa?

Tony Dàn tiếc rẻ:

- Nhưng bộp tai nó trước con Trà My nó bị nhục.

Lâm sùi hất mái tóc lòa xòa xuống trán:

- Bận sau nhớ bảo tao trước nhé! Thôi mày để tao yên.

Lâm sùi lững thững bước trên vỉa hè. Nó không yêu con ca sĩ phòng trà nào. Giả dụ nó muốn yêu cũng không khó khăn gì. Lâm sùi biết bọn ca sĩ phòng trà phần đông xuất thân ở giai cấp bần cùng. Rất ít đứa có học.

Những ca sĩ có học họ không hát ở phòng trà mà chỉ hát ở đài phát thanh. Đôi khi họ cũng hát trên sân khấu nhưng họ hát giúp các hội phước thiện.

Lâm sùi vẫn lững thững bước trên vỉa hè. Sự cô đơn theo chân nó từng bước. Đêm chưa khuya mà sao mà sao nó thấy chùng khuya lắm. Nó rít qua kẽ răng:

- Trời ơi, sao buồn thế!

Và rút thuốc hút. Chợt nhớ bố mình ao ước có một lạng thuốc để dành, nó vội quay lại phòng trà Hương Hoa bắt đờ của Tony Dàn năm ngàn bạc "đặt cọc".